

РЕШЕНИЕ

№ 41820

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7489** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 и вр. с чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на С. С. (S. S.), гражданин на Република С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен № 10050047444115, с паспорт №[ЕИК], издаден на 01.07.2021 г. от Сръбски паспортни служби, чрез адв. М. Ел-Т., САК, със съдебен адрес: [населено място], СО, район С., [улица], вх. Б, ет. 3, ап. № 4, против Отказ с рег. № 5364р-9937/29.04.2025 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец на територията на Република България, постановен от старши комисар Н. Н. - директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

С жалбата се твърди, че така постановеният отказ е незаконосъобразен, доколкото административният орган неправилно приема материално-правните предпоставки на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, досежно представяне на регистриран в Националната агенция за приходите трудов договор, направените от административния орган изводи относно липсата на трайна установеност на жалбоподателя в Република България са необосновани, доколкото не се подкрепят от конкретни данни, които могат да кореспондират с такива изводи и да ги обосноват. Във връзка с това се иска съдът да постанови решение, с което да отмените Отказ с рег. № 5364р-9937/29.04.2025 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец на територията на Република България, постановен от старши комисар Н. Н. - директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, като незаконосъобразен и да върне преписката на административния орган за ново разглеждане и произнасяне по заявление с рег. №

313000-21324/20.12.2024 г. по описа на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - [населено място].

В съдебно заседание жалбоподателят С. С., чрез адв. М. Ел-Т. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. М. Ел-Т. и адв. Д.. Адвокат М. Ел-Т. иска съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт по съображения, изложени в жалбата за неговата незаконосъобразност. С оглед съдържащите се в административната преписка писмени доказателства, както и със събраните в хода на настоящото производство гласни такива категорично се установила основателността на индексирания в жалбата основания за отмяна на административния акт. Искат срок за писмени бележки. Претендират адвокатско възнаграждение за представителство пред настоящата инстанция.

Ответникът старши комисар Н. Н. - директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи – редовно уведомен, се представлява от юрк. Ч.. Юриконсулт Ч. иска съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана. Счита, че фактичката обстановка по издаването на отказа е изложена, както в него, така и в преписката, съдържаща се по настоящото дело. Събраните гласни доказателства в днешното съдебно заседание не опровергали, изложеното в процесния отказ, че чужденецът не пребивава на адреса и като такъв се е възползвал от декларираните неверни данни. Не било спорно, че чужденецът има сключен договор с български работодател, а е спорно, че същият не пребивава на адреса и е декларирал неверни данни. Счита, че от всичко изложено в процесния отказ и потвърдено и от гласните доказателства събрани в днешното съдебно заседание се доказало, че чужденецът не пребивава на декларирания от него адрес и се е възползвал от неверни данни. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана и да потвърди отказа като правилен и законосъобразен. Претендира юриконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление с рег. № 313000-21324/20.12.2024 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, което е подадено лично от С. С. на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), по силата на което „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“, същото е подадено по образец съгласно приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ).

Жалбоподателят С. С. е влязъл в Република България, като се е възползвал от облекчената процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване в Р България, при условията на чл. 11, ал. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Р България (ППЗЧРБ) съобразно, което Когото чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в ДКО - МВнР документ за платена такса за визата.

Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, включително екземпляр на трудов договор, сключен на 19.12.2024г. с работодателя „ЗАВЕДЕНИЯ СТЕФАНОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за неопределено време, със срок на изпитване 6 месеца.

Във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ е предоставено от С. С. удостоверение за български произход № 00094051420250204, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина.

В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено положително становище.

Във връзка с осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г., относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, се установило, че С. С. (S. S.) е извършил нарушение на ЗЧРБ.

Видно от докладни записки рег. № 313р-2130/29:01.2025 г. и рег. № 313р- 3198/13.02.2025 г. по описа на ОДМВР-П., са извършени две проверки /на 29.01.2025г. и 13.02.2025 г./ от служители на група „Миграция“ при ОДМВР-П. на предоставения от чуждия гражданин адрес за пребиваване, а именно в [населено място], общ. К., обл. П.. На посоченият адрес С. С. не е установен. На адреса е установена необитаема стара къща в ремонт. В хода на проверката са снети писмени сведения от кметския наместник на [населено място] - Л. З. Г. и жител на селото - В. А. С.. От сведенията им се установило, че сръбският гражданин не пребивава на посочения адрес.

От извършени справки в АИС „Граничен контрол“ е установено, че кандидатът за постоянно пребиваване С. С. / S. S., дата на раждане 10.05.2004 г., гражданство С., влиза и излиза от територията на Р България в рамките на един и същ ден или за няколко дни, тоест няма трайно установяване на територията на страната.

Извършената от служителите на дирекция „Миграция“ - МВР проверка показва, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението С. С. е предоставил неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който реално не пребивава.

Представената декларация за предоставяне на адрес на пребиваване, макар и издържана в юридическо отношение, въвела административния орган в заблуждение.

Във връзка с горното е направен извод, че представената към заявлението декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца.

Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт; Удостоверение № 00094051420250204; Уверение от Р. С. по отношение на жалбоподателя; Удостоверение за съдимост от Р. С.; Декларация за временно пребиваване; Договор за наем; Трудов договор; декларация при встъпване на работа; Удостоверение от НАП; Справка от НАП; Преписка от книга за ражданията от Р. С.; Препис от книга за ражданията от Р. С.; Удостоверение от Р. С..

По преписката е представено становище от началник група „Миграция“ при ОДМВР-П., от което става ясно, че гражданина на С. С. С. (S. S.), [дата на раждане] , е подал заявление с рег.№ 313000-21324/20.12.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в

Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл.11, ал.5 от правилника за прилагане на закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ). Съгласно изискванията на ППЗЧРБ, С. С. е предоставил всички необходими документи. На лицето е връчено писмо с № 313000- 21410/24г. за удължаване срока на разглеждане на преписката с два месеца и указания да подаде документи в ИАБЧ.

В хода на процедурата е изпратено писмо с рег.№ 313000-21613/31.12.2024г. до Изпълнителна агенция за българите в чужбина /ИАБЧ/ за установяване българския произход на горепосоченото лице, която с удостоверение 00094051420250204 потвърждава, че гражданин на С. С.; С. (S. S.), [дата на раждане] е от Български произход.

Извършена е съгласувателна процедура с ТДНС П.-не възразяват чуждият гражданин да получи разрешение за постоянно пребиваване.

От извършени справки в АИС Граничен контрол било видно, че кандидатът за постоянно пребиваване С. С. (S. S.), [дата на раждане], гражданство С. влиза в Р. България и излиза след два или три дни, няма трайно установяване на територията на Р. България. Извършена е проверка за валидността на трудовия договор, от която е видно, че същия е действаш. В трудовия договор месторабота на чужденеца е посочено заведение до бл. 61 в район Студентски, [населено място], а към заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване е посочен адрес на който ще пребивава лицето в [населено място], общ. К., обл. П.. На 29.01.2025г. и 06.02.2025г.е извършена проверка на предоставения адрес за пребиваване и в Докладна Записка с № 313р-2130 на служител от група „Миграция“ е посочено, че чуждият гражданин не е установен, по данни на жители на селото лицето не живее на горепосочения адрес, не са го виждали и не го познават. В подкрепа на горното са снети сведения от кметския наместник на [населено място]-Л. З. Г. и съсед-В. А. С., който еднозначно потвърдил, че лицето не живее на горепосочения адрес, не са го виждали и не го познават. В Докладна Записка № 313р-3198/2025г. на служител от група „Миграция“ е посочено, че чуждият гражданин не е установен на адреса. Датата на извършване на проверката е 12.02.2025г. и видно от справка в ДИС „Граничен контрол“, на 09.02.2025г. С. С. е влязъл в Република България и към 12.02.2025г. все още не е напуснал, страната. На адреса е установена С. М. С. съпруга на собственика на имота: „която уклончиво заявила че горепосоченото лице ги посещава от време на време и преспива при тях в къщата, като за последно е бил преди около две седмици“, но казаното от С. било прието за абсолютно защитна теза относно пребиваването на С., имайки предвид, че най-вероятно съпругът ѝ е получил парични средства за предоставения адрес, тя нямало какво друго да отговори, защото било нереално С. да е „преспивал“ при тях, като се има предвид, че местоработата му е в [населено място], район Студентски - място в град с най-много легла за настаняване. Още повече чуждият гражданин влиза ѝ излиза от Р. България през ГКПП Олтоманци, път който не преминава през [населено място], общ. К.. Предоставеният адрес за пребиваване бил посочен само формално, за да бъде чужденецът регистриран на него, но не и да пребивава трайно в страната.

Предвид гореизложеното, било видно, че С. С. (S. S.), гражданство С. е предоставил неверни данни относно адреса си за пребиваване в Р. България, поради което становището на група „Миграция“ ОДМВР П. е по подаденото заявление за предоставяне право на постоянно пребиваване с № 313000-21324/20.12.2024г., да бъде издаден отказ на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1т.23 от Закона за чужденците в Република България.

Решаващият орган като се запознал с материалите по административна преписка и становището, стигнал до извода, че кандидатът за постоянно "пребиваване се ползва от гражданството на

държавата си по произход - С., удостоверявайки това със съответните национални документи за задгранично пътуване. Няма данни да е загубил връзка с държавата си по произход. Иницирирането на процедурата за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Р. България изразявала намерението на кандидата за пребиваване да се установи трайно в страната.

С. С. е влизал редовно в Р България за еднокдневни престои или за няколко дни и не се е установил трайно в страната.

В изпълнение на условията на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ, С. С. е заявил и декларира адрес, на който реално не пребивава, което се доказало от извършените две адресни проверки, както и от снетите писмени сведения от кметския наместник и жител на населеното място и не е представен нов, актуален адрес на пребиваване, който да обезпечи изискванията на чл.34, ал.1 т.3 от ППЗЧРБ. Оспорващият кандидатствал за предоставяне право на пребиваване по облекчена процедура съгласно разпоредбата на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, чиито материално правни предпоставки не са изпълнени, тъй като не е представен нов актуален трудов договор, регистриран в НАП.

Поради изложеното ответникът на основание 26, ал. 1, вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, затова че жалбоподателят е предоставила неверни данни, относно адреса на пребиваване, постановил обжалвания отказ.

По делото е представена административната преписка.

При така установената по делото фактическа обстановка и след проверката за допустимост на жалбата, при извършената, на основание [чл.168, ал.1 от АПК](#), проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по [чл.146 от АПК](#), съдът намира от правна страна следното:

Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Направен е правен извод, че заявителят няма намерение трайно да се установи в страната, защото видно от докладни записки рег. № 313р-2130/29:01.2025 г. и рег. № 313р- 3198/13.02.2025 г. по описа на ОДМВР-П., са извършени две проверки /на 29.01.2025г. и 13.02.2025 г./ от служители на група „Миграция“ при ОДМВР-П. на предоставения от чуждия гражданин адрес за пребиваване, а именно в [населено място], общ. К., обл. П.. На посоченият адрес С. С. не е установен. На адреса е установена необитаема стара къща в ремонт. В хода на проверката са снети писмени сведения от кметския наместник на [населено място] - Л. З. Г. и жител на селото - В. А. С.. От сведенията им е установено, че сръбският гражданин не пребивава на посочения адрес.

Направен е извод, че декларираните данни са неверни, което попада в хипотезата на чл. 26, ал. 1 във вр. с 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ и на това основание – деклариране на неверни данни е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство са разпитани в качеството на свидетели С. М. С. и И. С. Х..Свидетелката С. заявява, че познавам С. С. от нейния съпруг. Идвал е да му помага при монтажни дейности. Със съпруга й имат вила в [населено място], обл. П.. Доколкото й е известно съпругът й му е дал една стая под наем, тъй като къщата е в процес на

реставрация, но имало условия за живеене. Доколкото знае са се споразумели да ползва едната стая. Тя рядко ходела там, но един път, когато била там идвали хора от полицията и я питали дали живее там С.. Казала им, че мъжът ѝ се занимава с това и доколкото ѝ е известно му е дал една стая под наем, но не знае колко често ходи там. Знае, че имат сключен договор, но не се е интересувала повече. Знае, че работи, но нямам представа какво. Свидетелят Х. казва, че познава С.. Той е служител в дружеството, в което и той е служител, а именно Заведения С. ЕООД. Има сключен трудов договор, назначен е на длъжност „обслужващ магазин“. Дружеството има денонощни магазини за алкохол и цигари в [населено място], обектите били няколко. С. помагал с поддръжката в тези обекти, което се изразявало в смяна на крушки до преместване на стелажи, всичко свързано с обектите. Виждал го през седмицата, тъй като той работи и събота и неделя. Възнаграждението му се изплащало в брой от управителите на обектите.

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресата на отказа, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26 ал. 1 ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин и твърдението, че упражнява трудова дейност. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не пребивава на декларирания от него адрес за пребиваване в страната и не работил по трудовото си правоотношение. Декларираните данни от чуждия гражданин са неверни, както

обосновано е приел и административния орган.

В съдебно заседание процесуалния представител на жалбоподателя заяви, че не оспорва обстоятелството, че жалбоподателят е в трудово правоотношение, предвид това съдът следва да се произнесе по отношение на твърдението, затова че оспорващият не живее постоянно на декларирания от него адрес.

По делото е приобщени докладни записки рег. № 313р-2130/29:01.2025 г. и рег. № 313р-3198/13.02.2025 г. по описа на ОДМВР-П., за извършени две проверки /на 29.01.2025г. и 13.02.2025 г./ от служители на група „Миграция“ при ОДМВР-П. на посочения от чуждия гражданин адрес за пребиваване, а именно в [населено място], общ. К., обл. П.. На посоченият адрес С. С. не е установен. На адреса е установена необитаема стара къща в ремонт. В хода на проверката са снети писмени сведения от кметския наместник на [населено място] - Л. З. Г. и жител на селото - В. А. С.. От сведенията им е установено, че сръбският гражданин не пребивава на декларирания адрес.

Съдът счита, че не са налице и посочените от жалбоподателя нарушения на от АПК, като административният орган е положил всички усилия и е изяснил фактическата обстановка по случая. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от решаващия орган правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146. т. 5 от АПК. Законодателят изрично е предоставил правомощия на решаващия орган - началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, да установява наличието на конкретни обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. При своята преценка решаващият орган несъмнено следва да изложи категорично мотиви и да аргументира основанието за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката С., защото е в роднинска връзка със страна /съпругът ѝ/ по договора за наем между него и оспорващият, заинтересована е от изхода на спора, а отделно от това показанията ѝ противоречат на изложеното в докладните записки. Съдът кредитира показанията на свидетеля Х., защото той няма интерес в конкретния случай, а отделно от това, не се оспорва от ответната страна, че жалбоподателя има сключен трудов договор.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по

чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал.1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон. Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева /изменението на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ е в сила от 01. 10. 2025 г. и към момента не е приложимо/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 54-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. (S. S.), гражданин на Република С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен № 10050047444115, с паспорт №[ЕИК], издаден на 01.07.2021 г. от Сръбски паспортни служби, чрез адв. М. Ел-Т., САК, със съдебен адрес: [населено място], СО, район С., [улица], вх. Б, ет. 3, ап. № 4, против Отказ с рег. № 5364p-9937/29.04.2025 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на

чужденец на територията на Република България, постановен от старши комисар Н. Н. - директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА С. С. (S. S.), гражданин на Република С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен № 10050047444115, с паспорт №[ЕИК], издаден на 01.07.2021 г. от Сръбски паспортни служби, да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР, сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.